

Ons tweede hart

Een elektriserend en fascinerend eldorado vol esthetiek, dat jarenlang op de eerstesteenlegging moest wachten: het eenentwintigste-eeuwse Eemplein.

Een ehec? Misschien. Je moet ervan uitgaan dat elke stad een hart heeft. Echter, als je goedgeïnformeerd bent, weet je dat sommige ambitieuze middeleeuwse steden – en dit is geen eenaprilgrap – er bijwijken graag nog een hart bijbouwen, hetgeen niemand een-twee-drie lou loene laat.

Miraculeuze euforie overspoelde het college van B en W, in extase juichten de directeuren, excessief enthousiast waren de provincieambtenaren van Utrecht en de Tweede Kamerleden; zelfs de commissarissen der Koningin verheugden zich al op quasinonchalante en quasi-intellectuele openingspeeches.

Handenwrijvend waren mecenasen en impresario's weer haantjes-de-voorste, deden kritische kunstenaars in een houtje-touwtjejas al op eerste kerstdag een huiveringwekkende houdiniact, terwijl hartstikke lang onduidelijk bleef of kunsthal KAdE wel geïntegreerd zou worden in de nieuwe educatieve tempel.

Uitentreuren zongen topadviseurs gestrest hetzelfde lied in achterafzaaltjes: arme keientrekkers, het loopt financieel gigantisch uit de klauwen! Maar daarbuiten zweeg men als het graf. Tijdens het hectische heien verwaaiden alle weifelende waarschuwingen van klokkenluiders en tijdens pannebierrecepties met veel zoete broodjes was iedereen Oost-Indisch doof.

In touringcars en op toerfietsen kwamen nieuwsgierigen – ondanks alles – in groten getale aangesneld om de bouw van het spectaculaire en verrassende kunstpaleis aan de Kleine Koppel te bewonderen.

Stedenbouwkundigen met reikhalzende ambities spraken pathetisch zowaar van een 'topattractie', de cynische sceptici repten van 'ramptoerisme'. Voor iedereen geldt: maak ook van je tweede hart geen moordkuil.